

BAKOS KISS KÁROLY

RÉSZE MÉG

Kárpátaljai Magyar Könyvek
220.

Készült a

BETHLEN GÁBOR

Alap

támogatásával

Lektorálta: *Lőrincz P. Gabriella*

Illusztrációk: *Kárpáti P. Zoltán*

Fülszöveg: *Csordás László*

© *Bakos Kiss Károly*, 2012

© Intermix Kiadó, 2012

Intermix kiadó
88 000 Ungvár, Babuskin tér 5/a
Tel.: +380-312-64-37-37
E-mail: *titkarsag@mekk.uz.ua*

Felelős kiadó: *Dupka György*
Felelős szerkesztő: *Csordás László*
Tördelő szerkesztő: *Fábián Zoltán*

Készült a Shark Kft.-ben

ISBN 978-963-9814-47-9

ISSN 1022-0283

BAKOS KISS KÁROLY

RÉSZE MÉG

VERSEK

Intermix Kiadó
Ungvár–Budapest
2012

RÉSZE MÉG

RÉSZE MÉG

*És része még az elgázolt kutyák
A világnak a hajhullás a rák
A megnagyobbodott szívizom
Angyaltetem a grádicson
Színusz-csomó a bordaprés
Csak eső esik mint a kés
A bőrre ami mindig olcsó
Kicsi kézben kis koporsó
És nézed és csak nézed
A híradót a létet
Ami csak a katasztrófa
Ami volt is akasztófa
Az álmat is úgy kiszúrja szeggel
Hogy metró elé ugrik a reggel
Hogy kinyitja magát a gázcsap
Hogy nem tart meg más csak a láz csak
E harminchat fokon is égő
E mégis mindenséget érő
Tehetlenségi törvény...*

Méretre szabott isteni önkény

MIÉRT

*Miért azt a fát
Tiltotta meg*

*Az állatlét nyomát
Az életeltűnést
Addig nem tudó
Fajnak azt a fát
Fűnek napháborút
Hálót a légynek
Impalát vadászó
Színes nagyvadat
S nagyvadnak
Éhhalált
Hozó időt
Ha lába elmarad...*

*Miért
Azt a fát*

KIJELENTŐ MONDATOK

*Hull a felleg, alja rozsdás.
A bodza most is illatos.
Jár a város. Csupa mozgás.
Sárga csík a villamos.
A kádvíz csendes és piros.*

EGY NAP

Habár a hajnal tüdőtágulása

Közelg a nap

A pirkadat megéget

Leforrázott lélekkel az élet...

A szemnek a csillagos égbolt

Aknamező

CSAK SZÚR

*Szúr a szívem nem tudok
Csak lenni mint az állatok*

*Csak halni és oly büntelen
Mint fű a súlyos földeken*

*A nap kilöttyen rámfolyik
Csak gyomorsav a torkomig*

*Csak Isten látja kínomat
S mint tükör veri arcomat*

*Hogy fájni már csak hallgatok
Szúr a szívem nem tudok*

ŐSZ, VENDÉGSZÖVEGGEL

„Távoli kétes tájakon
Készülődik a fájdalom.”
(Pilinszky János)

Ne mondd ne mondd...

*Az évszak csupa líra
S a lombok gömbje oly
Szabálytalan
Hogy szeme szája
Ujja s verse van
S a kertben sűrű
Fáradt illatok...*

*A pályaudvar hídja még remeg...
De már a kényes őszi szél dorombol*

Távoli kétes tájakon...

*Hogy gázos ujjak
Gázos kézjegyek
Babrálgatnak benn
Az éles tárgyakon*

S földre hull az öngyilkos levél...

*„... a lombok gömbje oly
Szabálytalan
Hogy szeme szája
Ujja s verse van
S a kertben sűrű
Fáradt illatok...”*

Ne mondd ne mondd...

Hogy meghalok

CETERUM CENSEO

*Cato nem nyughatott.
Szajkózta minden szólaláskor.
Legyenvolt bármi ügy a téma
A sokat látott ősi Curiában.
S a bölcs öreg szenátorok
Csak hallgatták, és szavazgattak újra
Tribusról, centuriákról.
S lehetett bármi ügy a téma
A még sokat látó ősi Curiában:
Cato nem nyughatott.*

Még mit sem tudott gótról, gepidáról.

JÚDÁS MONOLÓGJA

*Bár harminc pénzük visszadobtam
De már e harminc pénz vagyok
Hogy eszem váza összeroppan
Gyilkosaim az angyalok
A csillaghalálíg bűntudat
Uram elhasznált eszközöd
Hogy a légiókat kardokat
Róma lovait elkötöd
Hittem elég a Jézus-arc
Lehettem volt zelóta bár
Ő nem egy volt a sok között
Ő Egy volt
S azóta már
A lelke túl a Rák-ködőn
Nekem naponta visszajár
Örök időnkig vízőzön
S a tűzeső lett hazám
Eleven élő poklokat
Tudok
Szerepem ez
A szörnyű juss
Nem láttam át szándékokat
Már tudom a terved kozmikus
Hazám csak egy a sok között
Hazám csak bolygó habár
Minden lehető gömb közül
Hazám az Egy mi visszavár
De eszem váza összeroppan
Gyilkosaim az angyalok
Bár harminc pénzük visszadobtam
De már e harminc pénz vagyok*

JÚDÁS KÖTÉLLEL

„CSÓK”

*Iszonyú, iszonyú patazaj van
Anapesztus jambus te segíts*

*Látom a Semmit
Látom a Mindent
S egy beomló
Parányi
Semmise-percig
Fekete trónján látom az Istent*

Innen fekete...

*Csavarodnak a poklok
Az indák
Szörnyek zuhogása
Zavaros tudatom
kicsavart tudatom
kárpithasadása*

JÚDÁS KÖTÉLLEL

„n”

*Himbálódik a hold is immár
Fénykötélen lóg a csillag
Álomi táj lep
Fura képek fátylai szállnak
Már lúggal kínozott keserű koponyám
Befutotta a versláb*

*Szó szakad át az agyon
Tűzzel hajsolt ló szalad át
Jártán valló daktilusok
Kikövezték lábanyomát*

ahogy

*ahogy a csecsemősírás hajnalodik
ahogy a gyermekkor kék út kanyarog
ahogy a felnőttkor vastagodik
ahogy csak az álma ragyog
ahogy minden szín a szép a hazám
ahogy hittem Isten arca vagyok
ahogy fényszigetel a deszkakarám
ahogy dübörögnek a hangdarabok*

RAGRÍMES

(NÉGYSOROS SZENVEDŐ SZERKEZET)

*a tolóajtó látod eltolódik
az ing magától begombolódik
s kigombolódik míg lerongyolódik
már nem íródik nem olvasódik*

CÍM NÉLKÜL

*Itt kínok laknak meg örömök
A szélben álmok járnak este*

*Itt végtelenek a körök
A fák tornyai zöldre festve*

*Itt esők mosnak és örök
Szálai éles dróttá hűlnek*

*Itt kínok laknak meg örömök
S az örömök kitelepülnek*

A MAGÁNY NÉGY SORA

*Remeg a falnak dőlt ruha
Magát hordani kevés
Csupa ha csupa még csupa
Másikember-keresés*

ÁRAMÜTÉS

*Nagyfeszültség az ég sehol.
A képzelet rövidre zár.
Szemhez szürkül a póznasor.
Dróthoz kötözött madár.*

SZARVAS

*Hol mély a magassal összeér,
A fénybe nyúlnak össze-vissza ujjak.
Egy villanás...
S a holt avarba hull
A szétfeszített két tenyér.*

DAL

*Léptem csöndje eltörött.
Járok csak a föld fölött
Botolva.*

*Elvették a hold mögött,
Amit hoztam, s így ülök
Bomolva.*

*Már épül bennem a tél.
Szép fám rügyét s levelét
Ha veszti,*

*Csak ne fájna úgy a szél,
Míg éjanyám haját szét-
Ereszti.*

KISKUTYA

A kiskutyát a vízbe fojtják...

„Fölös számú”, ahogy mondják.

Akárcsak az anyja nyála...

Hány csepp jut egy kiskutyára?

Hogy igyuk a világ tejét?

Hogy együnk a létfehérből?

Kicsi tálkánk elneheziül...

Elsötétül...

KÉTELY

*Ha írok ujjaim letörnek
Ha járok mind mi út kitér
Ha mérek súlya vész a kőnek
S nem tudhatom hogy mi mennyit ér
S nem tudhatom még mi ér
Csak várok egyszer tán megölnék...
Ha járok mind mi út kitér
Ha írok ujjaim letörnek*

MINT EGY GÉP

Vagyok az Isten asztalán

Esett testtel.

Hiszem is talán

A halál szétszed, mint egy gépet

Javításkor a mester.

VAGYUNK

VAGYUNK

*Vagyunk a rángó békaláb
Csak szerv a savban amputált
Csak végtagok és rugdosás
Csak teste nélkül Teste más
Szike-élnek van kitárva
Tű s a cérna kulcsra zárva
S az edzett acél fémlapok
A mindig metsző tegnapok
A mindig fájó vagdosás
Csak tátogás és csapkodás
A vesetál s az eszközök
A steril ég- és földközök
Köpeny-fehér hab a szájjban
Ere-tépett tag a tálban
S amputáltan darabokká
Önmagunkban is rabokká
Szervekké s nem szervezetté
Békalábbbá s békatestté
Sejtjeinket is megosztva
Megmaradni így kifosztva
Hogy írni sincs erőm tovább*

Vagyunk a rángó békaláb

VÁMCHATÁR

*Amíg ha belső
Vámhatár van
Nem alliterál
A száj a szívvel
Nem alliterál
A szív a szájjal
És nem énekel
Az „l” az „l”-lel
Addig csak drótban
Jár az áram
Amíg a belső
Vámhatár van*

ÚTLEVÉL

(VERS VENDÉGSZÖVEGGEL)

*Az útleveélben nem lakom
A kép se rajt' nem én vagyok
Ha visszahoz mi el se hajt
A sorompó se végtagom
A pult mögött nem áll az őr
Nem kérdi merre mért megyek
És nem vigyázza puskacsőr
Sem ide-oda léptemet
A négyzetek betéilapok
Aggálya engem nem kerít
Kitölti bár a megszabott
Időhatárt a létem itt
Hogy meddig szól a vízumom
Azt halandó nem éri át
Csak önmagamnak mormolom
Te bolond hány hét a világ
S ahány a hét hát annyi táj
Akár ha el sem mozdulok
Mert szól a szív és szól a száj
De az útleveél nem én vagyok*

AMIKOR MÁR

*Amikor már semmi vagy,
Csak akkor leled önmagad.
Tudva már, hogy semmi minden,
Ami van.
De ami nincsen,
Lenni vágyik.
Az bármi nagy,
Vagy apró, s jelentéktelen,
Tán akarja, hogy tény legyen.
Hogy lény legyen,
Vagy sűrű tárgy,
Vagy érzelem,
Tán pusztá vágy,
Vagy értelem és alkotás,
Mit nem teremthet senki más.
Hogy el ne múljék a varázs...*

*Amikor már semmi vagy.
Csak így leled meg önmagad.*

VÍZISZONETT

*Sirály szája vizet ér
Karcol éles csikokat
Vonaglik a résnyi tér
S beforr híre sem marad*

*Csapongása oly fehér
Ejt tükkörre ráncokat
Elkezdődik s véget ér
Végtelen e láncolat*

*Uram várjon még a baj
Körbeúsznak halrajok
Magam is csak hal vagyok*

*Súrlódás aortazaj
Habmoraj a vadvizen
Tengeremhez elviszen*

BÁRKASZONETT

*A madarak visszatérnek
Szájuk tele ághiánnyal
Mind egy szálig visszaszárnyal
Ide ahol még remélnek
Víztörésben hogy az árnak
Hártyái majd kettéválnak
S nem merül a teli bárka
Éhe szomja a halálba
Fehér árnyai a vágynak
Holnap újra nekivágnak
Szemük szögén új eséllyel
Hiszik egyszer visszaszállnak
Rajzával az Ararátnak
Olajággal és kenyérrel*

ÍGY

*Így
Sírva mosolygón
Vagyok
Egy világvégi bolygón
Akár a meztelen magány
És ruhátlanul van velem
Meghasonlott nemzetem
Ki gyakran foltot tett magán
Ha világít az értelem
Hallom a történelem
Száz zaja közt az életem
S merő talány
Miféle kéjből gyúrt az Úr
Ily valósan valótlannul
S ily valótlannul valósan
Még nem tudom micsoda szóban
Mondható ki a végtelen
Nem tudok mást csak
Istenem
Nem tudok mást de
Vágyam ím
Hiszem
Igaz az álom
Elér a mélyben halálom
S kitárom
Átérvetetlen szárnyaim*

EMLÉKEZET

*A múltunk lombja
Szénné préselődik
Eldőlt erdők
Súlya a hátamon
A karbonkor
A bordába ékelődik
A megtömöriült
Fosszilis fájdalom
Itt kárpátkemény
Kőzetek
Közé szorult
A vízalatti szerkezet
Mert ránknehezült a
Nehézkedés
Hideg időrétegek
Alatt lettiünk
Gyülékony préselet
Nem mi kértük
Aki van senki se
De ránkedett a
dolgok neheze
A mindig milyen
Világot tartani
Mert ott van anyag
És anyagtan
És az anyag súlya
Az anyagban
És a lélek is tömeg
Sűrűsödés
Ki érti meg*

ÉDESANYÁM...

*Édesanyám fényport söpröget
Az udvaron (az Isten áldja meg)
Hogy hordta-vitte súlyos létemet
Hogy letette testem szénaporba
Míg disznók elé hullt a korpa
S amint kellett visszavette
Kenyerét is velem ette
Hogy amíg a jószág szálal
Mebékítsen a halállal
Nem-evilági énekével...*

*Az udvaron...
Édesanyám fényport söpröget*

NÉPDAL

*Túl a sok-sok dróthatáron
Anyám jár a kútra nyáron
Vödrét folyton hitbe mártja
Vak hitének fény az ára*

*Hogyha nem lesz fény a bére
Nem hajolhat kút vizére
S anyám szomjan hal a nyáron
Túl a sok-sok dróthatáron*

NINCS

„Tudod, hogy nincs bocsánat...”

(József Attila)

*Nincs az, amit nem hagysz hátra,
Ha eljöttél, hogy földbe ess;
Szíved ne hordd a padlásra,
De mentségeket se keress;
S ha erőd sincs a maradásra
Hogy magad árnyéka lehess...*

*Nincs az,
Amit nem hagysz másra!*

Ha eljön majd, hogy földbe ess.

LEGYEN VERS

LEGYEN VERS

(RÍMJÁTÉK ARS POETICÁRA)

*Legyen vers, hogy legyen minden.
Szív ne vágyjon menni innen.
Ész ne vágyjon megbomolni.
Hisz a test sem olyan holmi,
Mit levetni könnyű lenne.
(Azért van, hogy legyünk benne.)
S legyen ír, hogy így ne fájjon
A mozdulat e nyesett tájon.
Mindnek társ, hogy el ne essék,
Aki esne. Szava: tessék!
Legyen tűz, ki fázik, annak.
S ezt nevezzék, akik vannak,
Majd szabálynak:
Íratlannak.*

(BAUDELAIRE)

*Albatroszát az ég leejti már
A víz színére színes sanzonok
A szív akár egy tengerár lobog
Mint hűvös illatok lehull a nyár*

*A földre ón majd hófehér homok...
Még ragyog a lomb hát ragyogj számár
Míg ágyadnál ha fészkel asszonyod
A holdkaréjú éj ezüstje vár*

*Te tört madár hajók padlatáról
Ki hullton is csak tiszta kékre vágysz
Elkötik a vén lovat a fától*

*Te tél tövében görnyedő akác
Ki jól tudod kialszik magától
Ha távol reszkető tüzekre látsz*

MINT AZ A NŐ

*Mint az a nő az erzsébeti kocsmán
Puskint tudott és oroszul
Éreztem
Mögülünk az ocsmány
Háttér halkán kiszorul
Tán hittem is
Csak az marasztal
Hogy Adyt Verlaine-t Jeszenyint
De ittunk még
S a nyirkos asztal
Lassan ocsmány lett megint*

UTCAZENÉSZ

*Hangok magasa épül
Hangok magasa bomlik
Csönddé csitul a térűr
Hétrét hatol a csontig
Hétrét szakad az égkék
Szűkül alig a pontig
S tágul
Percek szövete bomlik
Hangok magasa épül
Hangok magasa omlik*

BEVALLÁS

*A Nagy mű rendre készülődik
Meggzúletmi általam.
A végén persze elkenődik,
Létrejötté hátravan.*

PERMUTÁCIÓ

*Figyelem az ideget magamban:
ha ráng, és ráng, hogy szavam van.
Ha szavam nincs,
figyelem az ideget magamban,
ráng, hogy szavam nincs.
Hogy szavam nincs,
s magam van!*

DSIDA

*Angyalbeszéd a száz
Örök „ifjú poéta”
Napeső se kell
Puha séta
Tavak lapja se már
Csak a
Zsoltárok
Psalmusok
Isten-vágya reszket...*

*Mint szőlőgerezdet
Isznak visznek
Bár utódaid
A szépbeszéden élők*

*Mert ládd-e a szónkat
A rongy idő kimarja
A tájból
Utána bárhol
Nincstelen a
Lélek
Kell hát a bátor
A nem-akármí ének
Nem-akármí mámor...*

*Mint szőlőgerezdet
Isznak visznek
Már utódaid
A szépbeszéden élők*

*Bár honnod már
Az érdemelt
Öröklét
Bár élő bokraink
Ágait letörték
Te túlvilági nyelven
Súgod a világba
Azt hogy soha
De sohasem hiába...*

TÚZTÖREDÉKEK

TÚZTÖREDÉKEK

*Tekintet korbácsa nyaldos
Izzó vörös csík a testem*

*

*Vérfolt izzadt gyűrt lepedőn
– Te ölelj gyönyörű szomorú szeretőm
– Te ölelj s dobom el szakadó eszemet
– Amiként tüzezen remegő levelek
– Amiként heverünk kovaszín avaron
– Kereső kezedet amiként akarom
– Rebegő szemedet amiként szeretem
– Szerelem szerelem szerelem szerelem*

*

*Öleléstől karmos háta
Lágya kéjtől illatos
Harmatokkal telt az ágya
Gyertya fáradt fénye mos*

*

*(Ténye olymód emberi
Hogy kifejezni sem meri)*

TANULSÁG

*Behull a fény az ablakon.
Reggel-e vagy végítélet?
Csak szeretkezzünk angyalom,
Míg a világ szerteszéled.
S mert a világ szerteszéled,
Ne várjuk meg angyalom.
Reggel-e vagy végítélet...
Behull a fény az ablakon.*

EROTIKA

(A LATIN VERSEK CIKLUSBÓL)

*Antik este van s homályba
Hajló hátgerinc a pálma.
Játszik a kóbor képzelet, de
Befogva ódon képkeretbe:*

*Lobos-szagos szél szalad
A habos mellű nők felett.
Lenn a parton férfiak
Erős derékkal fürdenek.*

ROMÁNC

(A LATIN VERSEK CIKLUSBÓL)

*Rumsárga délutánokon,
vagy ünnepen.
Izzó napszíta tájon
jöjj velem!
Míg a nép a téren ámul,
narancsot vagy vizet árul,
légy velem.*

*Levetem ott fehér ruhád
a kis szobán.
Érzem bőröd illatát
a friss ruhán.
S a fűszeredtől részegen
magam is hozzád vetkezem.
Úgy biz' ám!*

*S nem törődve semmi mással...
Csal egy a gond:
tettünk, ha tesszük, másnak
El ne mondd!
Sok fecsegő van a téren.
S nyelvét köszörülni kész e
sok bolond.*

PARAVÁN

(A LATIN VERSEK CIKLUSBÓL)

*Spanyolfal
Spanyolfal
Mit akar
Miféle szerelmet
Takarhat ez a fal
Holdpatkós lovaim
Miféle rohamát
Micsoda dombormű
Völgyeit vonalát
Suttogom sötétben
S micsoda rejtelem
Talán hogy hol járok
Titoktelt éjjelen
S nem tudják vigyorgó
Fogsorfény nappalon
Kit is sír kit is rí
A gitár s a dobon
Mily ritmus ütemét
Veri még a szívem
Kit éget s Ki végett
Az örök szerelem
Rozsdaszín szemeknek
Felfogva szigonyát
Óbordó karámmal
Kit zár ki a világ
Önmagát engemet
Akárkit ha takar
Öröklött tüzeket
Nem olthat ki a fal*

EGY

*Sejtelmes aljnövényzeted.
Kutatva szembejön szemed.
S csillogunk. Más nincs remény.
Két sor. Egy költemény!*

HAGYJA MÁR

*Hagyja már a kábulat
Kit a gitárhúr fojtogat
Kinek dala néma láрма
Ne keresse azt a nap
Ne fogadja mosolyába...
Kiben erdőtüzek égnek
Prédájául van a szélnek
Hadd lobogjon csak magába
Ki se lépve az utcára
Hagyja már a kábulat
Mert ki maguk ígyen élnek
El is vesznek azt mesélik
Harang merül el a tóba
Sötét vizek fenekéig
Minek hát a nap az óra
Akit nem a karok öble
Csak a habok nevetése
Hagyja már a bódulat*

De ne hagyja mégse mégse

A TEST DÍCSÉRETE

*Szeretni kell a testet is.
Míg lélek lakja, ékszer az.
És reggel is meg este is
Csodálni, fény rá mint havaz.
Mert tudni kell, hisz így igaz:
Ki eljön, egyszer elmegy is.
Érteni kell a testet is.
Mi elrabolja, végzet az.*

NEKI

*Éjjel, ha üres lesz a város,
A ház tömör sötéttel telik.
A szívben ekkor gyúl világos,
S ki sem alszik egész reggelig.
A hajnal minden éjt alámos.
Egy madár-röppálya eltörik.
Nappal, ha tömött lesz a város,
Csak őt várom benne estelig.*

SZÉP IS, JÓ IS

*Szép is a nők domborúja.
Hanyatt fekvé, hold ha éri.
Lepedőit szél ha bújja,
Majd a hajnal kicseréli.
S jó a férfi karja, válla,
Épp amikor átölelve
Nyúl a sásoknak utána...
Szomjas ujja vízre lelne.
S ül a csillag szerte-széjjel.
Nem fér ehhez szó, csak annyi:
Szép is, jó is így az éjjel
Madarait felzavarni.*

KÚT

*Egyetlen szomjas száj a szívem.
Szemed meg, mint a kút, olyan.
Igyál belőle – mondd szelíden,
S én belefutlak boldogan.*

ÉJSZAKA

*Ó, a néger éjszaka!
Reped a kockaszűk szoba.
Emberszag,
Szenvedély szaka.
Hajlatok sása,
Sószaga...
Ó, az éber éjszaka!*

Homokban lábnyomok soka.

TÖREDÉKEK

KELETI VERSEK

*„Nehéz a fűnek a nyirkos harmat,
szőné a hálót a pók az éjig.”*

Tu-Fu

BAMBUSZÁG MADÁRRAL

*Könnyü madár hull, lebben az ágon.
S bomlik a táj, mint éjjel a selymek.
Sötétben gyűródik szemem, ha távol
Záporok örült dobokat vernek.
Könnyü madár hull, fagyra zuhan csak.
Nád deres ujján pilla ha rebben.
Készen a tusrajz, benne a csillag
Fénye a mélykék selyemre cseppen.*

TUSRAJZ

*Ó jaj minden szétfolyik
Ó jaj minden megmarad
Hideg tinta lett az ég
Üres foltja lett a nap
Fűre nyirkos harmat ég
Légy a hálón fennakad
Ó jaj minden szétfolyik
Ó jaj minden megmarad*

VILLÁM

*Sárga mélyű girbegurba ábra.
Csak átcikáz az éjen, szétterül.
S elmúlik. – De minden szív megállna,
Ha ott maradna egyszer bélyegül.*

LEGYEZŐ

*Nyílik a zápor, a zöld legyező.
Erezés rajta a ferde eső.
Világos arcát homályba vonja,
És elfut a nyár, az unt szerető.*

FECSCKE

*Kis éjkabátján megvillan a fény.
Bár súlya van – a súlytalan övé.
Szeretnék, mint e madár, könnyedén
Szállni fel, fel a fájdalom fölé.*

TÖRÉKENY ASSZONY ÉNEKE

*Gyenge roppan, összetör.
Erős mindent elvisel.
Erős roppan, összetör.
Gyöngye hajlik, elvisel.*

FENSÉG

*Fenséges a hegyek orma, hasadékos, omlatag.
Fenséges a hullám rojtja, szőke habja partra csap.
Fenséges a fűzek íve, fák sudára, s darvakat
Fest a fény, de mind hiába: szürke pille álma csak.*

NOVEMBER

*Lépdél az ősz, fáim rázza.
S fázom,
Mintha sárga csontom fázna.*

KÉSZÜLŐDÉS

*Hajnalodik. Moccanatlan
A vén fák összevissza ága.
Szöszmötölök, készülődöm.
Indul a ház előtt a járda.*

HEGYI ÚT TÉLEN

*Csöndlakta mély völgyek helyén,
Végtelen nagy hegyek fején,
Örök fehér ragyogás van.*

Távolodó pont inog a havazásban.

CSAVAROK

(BARÁTAIMNAK)

*Tekerednek a csavarok
Fogaskereknek
Már semmit sem akarok
Csak szeretek
Forogni mozdulatlanul
Ahogy a menetek
Rendje elsimul
Lenni veletek*

NEM

*Fűben zápor lába futkos.
Millió körré hull a tó.
Tükre tele rángó, titkos
Jelbetűkkel: múltni jó.
S cseppet szór a szél. El
Csak hullámgyűrűkkel veri.
Tettre készen áll, s egészen...*

Az ember szeret. Nem meri...

SZARVAS

*Hol mély a magassal összeér,
A fénybe nyúlnak össze-vissza ujjak.
Egy villanás...
S a holt avarba hull
A szétfeszített két tenyér.*

KUTYA

*Az utcán egy kutyát láttam épp
Szeme két
Törött tükröcserép*

VAN GOGH

*Vázakáván ül a csorgó
Tébolysárga napraforgó
S kavarog*

MÚLÁS

*Oly mulandók tetteid, szavad,
Mint kócsag lába nyoma
Lenn a víz alatt.*

ÁRAMÜTÉS

*Nagyfeszültség az ég sehol
A képzelet rövidre zár
Szemhez szürkül a póznasor
Dróthoz kötözött madár*

HELYZETKÉP

*Az utcahossz két szürke fal
Nem Párizsban csak Budapesten
Egy elmosódó körvonal
Emberkontúr a járdatesten*

VAGY-VAGY HAIKU

*Vagy kirúgni a széket
Vagy elkéült tíz ujjal
Markolni a létet*

KELET-NYUGAT

*Kelet vagyok Nyugaton,
Nyugat vagyok Keleten.
Magyar vagyok, tehetem.*

ELHALLGATÁS

*A mondatoknak nőnek rései
Száj zugába visszaszáll a szó
Csak hull csak hull a hó*

TARTALOM

RÉSZE MÉG

RÉSZE MÉG	6
MIÉRT	7
KIJELENTŐ MONDATOK	8
EGY NAP	9
CSAK SZÚR	10
ŐSZ, VENDÉGSZÖVEGGEL	11
CETERUM CENSEO	12
JÚDÁS MONOLÓGJA	13
JÚDÁS KÖTÉLLEL „CSÓK”	14
JÚDÁS KÖTÉLLEL „N”	15
ahogy	16
RAGRÍMES	17
CÍM NÉLKÜL	18
A MAGÁNY NÉGY SORA	19
ÁRAMÜTÉS	20
SZARVAS	21
DAL	22
KISKUTYA	23
KÉTELY	24
MINT EGY GÉP	25

VAGYUNK

VAGYUNK	28
VÁMCHATÁR	29

ÚTLEVÉL	30
AMIKOR MÁR	31
VIZISZONETT	32
BÁRKASZONETT	33
ÍGY	34
EMLÉKEZET	35
ÉDESANYÁM... ..	36
NÉPDAL	37
NINCS	38

LEGYEN VERS

LEGYEN VERS	42
(BAUDELAIRE)	43
MINT AZ A NŐ	44
ÚTCAZENÉSZ	45
BEVALLÁS	46
PERMUTÁCIÓ	47
DSIDA	48

TÚZTÖREDÉKEK

TÚZTÖREDÉKEK	52
TANULSÁG	53
EROTIKA	54
ROMÁNC	55
PARAVÁN	56
EGY	57
HAGYJA MÁR	58

A TEST DÍCSÉRETE	59
NEKI	60
SZÉP IS, JÓ IS	61
KÚT	62
ÉJSZAKA	63

TÖREDÉKEK

KELETI VERSEK	66
CSAVAROK	69
NEM	70
SZARVAS	71
KUTYA	72
VAN GOGH	73
MÚLÁS	74
ÁRAMÜTÉS	75
HELYZETKÉP	76
VAGY-VAGY HAIKU	77
KELET-NYUGAT	78
ELHALLGATÁS	79

